

119

MINISTRIES

“Dit document is een script van onderwijs dat is bedoeld om via video te worden getoond. In de video worden relevante tekst, dia's, media en afbeeldingen getoond om de presentatie te vergemakkelijken. Daarom is het mogelijk dat deze tekst soms niet vlot leest of dat bepaalde teksten eigenaardig klinken. Daarnaast kunnen er grammaticale fouten voorkomen die niet acceptabel zouden zijn in literair werk. We moedigen u aan om het video-onderwijs te bekijken omdat het een aanvulling is op het schriftelijke onderwijs.”

Lessen van het bezoek van Paulus aan Athene (Handelingen 17:16-34)

In Handelingen 17 vindt een boeiende gebeurtenis plaats. Tijdens zijn tweede zendingsreis krijgt Paulus, terwijl hij door de stad Athene trekt, de kans om daar met de filosofen en Griekse intellectuelen te spreken. Het verslag van wat er in Athene is gebeurd, geeft ons enig inzicht in hoe we effectieve getuigen kunnen zijn voor Jesjoea als we omgaan met mensen die heel andere overtuigingen hebben dan de onze.

Aan het begin van Handelingen 17 kwamen Paulus en zijn medewerkers, Timotheüs en Silas, naar de stad Thessaloniki. Daar verkondigde Paulus elke Sjabbat het Evangelie in de plaatselijke synagoge, gedurende drie opeenvolgende weken. Terwijl Paulus veel Joden en Grieken overhaalde om in Jesjoea te geloven, vormden sommige Joden - waarschijnlijk de religieuze leiders en anderen die onder hun invloed stonden - een bende en begonnen bij Paulus problemen te veroorzaken (Handelingen 17:1-9).

Vanwege de vervolging waarmee ze in Thessaloniki werden geconfronteerd, vluchtten Paulus en zijn medewerkers naar Berea. De Joodse tegenstanders uit Thessaloniki volgden hen echter daarheen en begonnen weer onrust te zaaien. Dus stuurden de gelovigen in Berea Paulus per schip naar Athene, waar hij zou blijven totdat Timotheüs en Silas zich bij hem konden voegen en zij op weg konden gaan naar Korinthe (Handelingen 17:10-15).

De rest van Handelingen 17 staat in het teken van het verblijf van Paulus in Athene en de gebeurtenissen die daar plaatsvonden.

Het tijdstip van de bediening van Paulus in Athene

Geleerden dateren de gebeurtenissen van Handelingen 17:16-34 rond het jaar 50 n.Chr. We hebben extern historisch bewijs dat tot deze conclusie leidt. Archeologen hebben een brief gevonden van de Romeinse keizer Claudius, gedateerd 51-52 n.Chr.. In deze brief wordt gesproken over Gallio, de proconsul van Achaje, die genoemd wordt in Handelingen 18:12. Paulus werd bij hem voorgeleid toen hij in Korinthe was. Gallio was slechts één jaar proconsul, van 51 tot 52 n.Chr. Craig Keener schrijft:

De Gallio-inscriptie die is gevonden in Delphi vermeldt Lucius Junius Gallio en geeft aan dat hij de proconsul was van Achaja. Hij wordt ook vermeld als een "vriend van Caesar", wat zijn gouverneurschap vastlegt rond 51/52 n. Chr. Hij is dezelfde Gallio die in Handelingen 18:12 wordt genoemd [...] hoewel de normale ambtstermijn twee jaar was, verliet Gallio zijn ambt voortijdig omdat hij ziek was. Het incident dat hier in Lukas wordt vermeld, vond dus waarschijnlijk eind 51 of 52 plaats.

-Craig Keener, *NIV Cultural Backgrounds Study Bible: Bringing to Life the Ancient World of Scripture* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2016)

Aangezien het bezoek van Paulus aan Korinthe, in Handelingen 18, onmiddellijk volgt op zijn verblijf in Athene, moeten de gebeurtenissen van Handelingen 17 rond 50 n.Chr. hebben plaatsgevonden.

De stad Athene

- Tegen 50 n.Chr. was Athene niet meer zo glorieus als tijdens het klassieke tijdperk. Rome had de macht over de stad, de economie was zwakker dan die van Korinthe en de bevolking nam af. Zelfs als universitair centrum “werd het uiteindelijk overtroffen door andere centra; Alexandrië overtrof het zeker zelfs in aanzien in het begin van de tweede eeuw en waarschijnlijk allang daarvoor” (Keener, blz. 2566).
- Desalniettemin, als intellectueel centrum, “behiel Athene een hoge reputatie” (Keener, blz. 2566). De stad was beroemd om zijn filosofie en retorische studies.
- Eén van de opvallende kenmerken van Athene was de agora, ofwel 'marktplaats', die niet alleen fungeerde als openbare ruimte voor handel, maar ook als forum voor discussies en debatten.

-Craig Keener, *Handelingen* (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2014), vol. 3, blz. 2565-2567

Wat deed Paulus toen hij in Athene aankwam? Het is geen verrassing dat hij zowel naar de Joodse synagoge als naar de markt ging om met anderen te redeneren over de waarheid van de God van Israël en het Evangelie:

Handelingen 17:16-17

En terwijl Paulus in Athene op hen wachtte, raakte zijn geest in hem geprikkeld, want hij zag dat de stad vol afgodsbeelden stond. Hij ging dan in de synagoge in gesprek met de Joden en met hen die godvrezend waren, en iedere dag op de markt met hen die hij er tegenkwam.

Paulus was verontrust om in Athene zoveel afgoden te zien. De tekst zegt: "de stad stond vol afgodsbeelden", wat niet overdreven is! Sommige historische bronnen schatten dat het er dertigduizend waren in de mediterrane wereld als geheel (Hesiod, *W.D.* 252; Eusebius, *Praep. ev.* 5.26.2). De Griekse geograaf Pausanias, uit de tweede eeuw, documenteert de talrijke heiligdommen en standbeelden waarmee de meeste publieke ruimtes in het oude Athene volstonden.

Onder verwijzing naar Pausanias schrijft Keener het volgende:

Paulus zou onmiddellijk de afgoden zien (Hand 17:16); heiligdommen lagen in de havens (Pausanias 1.1.3-4), de bovenkant van het standbeeld van Athena op de Akropolis was zelfs vanuit de belangrijkste haven te zien, en er stonden heilige gedenktekens langs de weg naar Athene (Pausanias 1.29.2). Zodra men Athene binnenging, zou men de afgoden en tempels van Demeter tegenkomen, Poseidon en daarna Dionysus, Athena, Zeus en Apollo (Pausanias 1.2.4-5). Verderop kwam men Hestia, Ares, Aphrodite, Hephaistos, de Disocuri, Serapis tegen en opnieuw Zeus, Apollo en Dionysus (1.8.3-4; 1.14.6-7; 1.18.2-6; 1.19.1-2; 1.20.2-3); Op de weg naar de Akropolis stonden Asclepius, Themis, Gaia en Demeter (1.21.4; 1.22.1-3). De regerende cultus was duidelijk zichtbaar in de gehele stad.

-Craig Keener, *Handelingen* (Cambridge University Press, 2020), blz. 428-429

De Schrift zegt dat de geest van Paulus werd "geprikkeld" door het zien van al deze afgoden. De Griekse term hier is *paroxyno*, die in de Septuagint vaak wordt gebruikt om Gods rechtvaardige toorn jegens de afgoderij van Israël te beschrijven. Dit lijkt Paulus te motiveren om met het volk van Athene in gesprek te gaan - hij kon niet zwijgen in het aangezicht van zulke afgodische beledigingen jegens God. Hij had de taak om de mensen van Athene de Waarheid te vertellen, zodat ze van hun afgoderij verlost zouden worden.

Handelingen 17:18-21

En enige epicurische en stoïsche wijsgeren raakten met hem in een twistgesprek. En sommigen zeiden: Wat zou deze praatjesmaker toch willen zeggen? Maar anderen zeiden: Hij schijnt een verkondiger te zijn van vreemde goden; want hij verkondigde hun Jezus en de opstanding. En zij namen hem mee en brachten hem op de Areopagus, en zij zeiden: Mogen wij weten wat die nieuwe leer inhoudt waar u over spreekt? Want u laat ons enkele vreemde dingen horen; wij willen daarom weten wat die te betekenen hebben. (Alle inwoners nu van Athene en de vreemdelingen die daar verbleven, besteden hun tijd aan niets anders dan om wat nieuws te zeggen en te horen.)

Terwijl Paulus op de markt ging spreken, gingen enkele epicurische en stoïcijnse filosofen de confrontatie met hem aan. William Lane Craig beschrijft deze filosofische scholen als volgt:

Stoïcisme was een filosofie die ongeveer 300 jaar v. Chr. ontstond. Stoïcijnen waren materialisten en pantheïsten. Ze ontkenden dat er een bovennatuurlijke God is, zoals Aristoteles geloofde. Het universum is doordrenkt met een principe van *logos*, of verstand, maar dit is geen persoonlijke geest. Er is geen onsterfelijkheid, en het leven moet worden geleid volgens het verstand in plaats van de hartstochten. Epicurisme, dat ook ergens na 300 v. Chr. ontstond, was een atomair materialisme; dat wil zeggen, alles is samengesteld uit materiële atomen. Epicuristen ontkenden niet noodzakelijkerwijs het bestaan van de goden uit de Griekse mythologie, maar ze beschouwden hen ook als materiële wezens die zich niets aantrokken van de mens. Daarom zijn ze niet betrokken bij menselijke aangelegenheden. In plaats van te leven volgens het verstand, zoals de stoïcijnen adviseerden, dachten epicuristen dat het najagen van plezier het grootste goed was in het menselijk leven en dat we alles moesten doen wat we konden om ons geluk te maximaliseren.

-William Lane Craig, "Handelingen 17," *Reasonable Faith* (2020), www.reasonablefaith.org

Samenvattend:

- Stoïcijnen waren materialisten en pantheïsten. Ze geloofden dat *logos*, of verstand, de structuur van het universum vormden. Ze geloofden dat het verstand in plaats van je passie je leven zou moeten regeren.
- Epicuristen waren atomaire materialisten. Ze beschouwden de goden als materiële wezens die niet betrokken waren bij menselijke aangelegenheden. Ze geloofden dat het doel van het leven plezier is.

Deze groep filosofen bespotten Paulus als een 'praatjesmaker'. De Griekse term verwijst letterlijk naar vogels die zaden oppikken. Zoals Darrell Bock uitlegt:

De term heeft de connotatie van een persoon die stukjes informatie oppikt en ze doorgeeft alsof hij weet waar hij het over heeft. Sommige vertalingen geven het daarom weer als „dwaze praatjesmaker” of „opschepper”. In deze reactie kan worden gezinspeeld op de intellectuele arrogantie van de Atheners.

-Darrell Bock, *Handelingen* (Grand Rapids, MI: BakerAcademic, 2007), blz. 561-562

Hun tweede reactie was dat Paulus een 'verkondiger was van vreemde goden'. Dit was dezelfde aanklacht die de Atheense Raad tegen Socrates inbracht (Plato, *Apologie*). In feite erkennen de meeste geleerden dat Lukas, de auteur van *Handelingen*, Paulus hier opzettelijk verbindt met Socrates. Zoals Keener uitlegt:

Voor de literaire doeleinden beroept Lukas zich op de aanklacht tegen Socrates, dat hij "nieuwe" goden zou introduceren. Latere schrijvers bleven deze beschuldiging en de absurditeit ervan aanhalen en beweerden dat het in plaats daarvan de Atheners in diskrediet bracht. Socrates was inmiddels de paradigmatische wijsgeer, die in deze periode regelmatig door de stoïcijnen werd aangehaald. Latere sprekers vergeleken de spot met zichzelf of met hun helden soms met die tegen Socrates, waardoor de beschuldigingen in hun voordeel uitkwamen. Lukas beeldt Paulus dus af als de voortzetting van de ware filosofische traditie. Inderdaad, verre van het prediken van vreemde goden (17:18), roept Paulus zijn toehoorders op om zich van valse goden af te keren tot de ware God, die niet ver van hen verwijderd is (17:27).

-Craig Keener, *Handelingen* (Cambridge University Press, 2020), blz. 435-436

Terwijl de filosofen nogal neerbuigend waren tegen Paulus, zijn ze nieuwsgierig naar de 'vreemde dingen' die hij zei. Dus brengen ze hem naar de Areopagus om te spreken.

Areopagus, in de volksmond beter bekend onder de Latijnse naam Mars Hill, was niet alleen een locatie maar ook de naam van het stadsbestuur van Athene. Deze raad deed dienst als een rechtbank.

Volgens Bock:

Het had grote macht, het berechtte misdaden en regelde bijvoorbeeld het stadsleven, het onderwijs, filosofische lezingen, de openbare moraal en buitenlandse sekten.

-Darrell Bock, *Handelingen* (Grand Rapids, MI: BakerAcademic, 2007), blz. 563

Dat Paulus voor de Areopagus werd gebracht, was een grote zaak. Dit was een kans voor hem om het Evangelie te delen met enkele van de meest invloedrijke mannen in de stad!

De Toespraak van Paulus voor de Areopagus

Terwijl hij midden tussen de raad staat, begint Paulus zijn toespraak door zijn toehoorders te complimenteren voor hun godsdienstigheid:

Handelingen 17:22

En Paulus, die midden op de Areopagus stond, zei: Mannen van Athene! Ik merk dat u in alle opzichten zeer godsdienstig bent.

Hoe zijn de mensen van Athene "zeer godsdienstig"? Paulus gaat het verder uitleggen:

Handelingen 17:23

Want toen ik de stad doorging en uw heiligdommen bekeek, trof ik ook een altaar aan waarop het opschrift stond: AAN EEN ONBEKENDE GOD. Deze dan, Die u dient zonder dat u Hem kent, verkondig ik u.

Hoewel Paulus erg geprikkeld was door de afgoderij die hij in de hele stad tegenkwam (17:16), gebruikte hij dit om een gemeenschappelijke basis te leggen bij zijn toehoorders. Hij erkent hun gebruik van afgoden als een poging om "hun weg naar God te vinden"(17:27).

Volgens historische bronnen waren er in Athene veel inscripties van onbekende goden. Volgens de Atheense traditie was het eigenlijk de bedoeling van deze altaren om te voorkomen dat er een godheid beledigd zou worden die over het hoofd was gezien. De inscriptie waarnaar Paulus verwijst, biedt hem de mogelijkheid om de ware God te openbaren. Zoals William Lane Craig het zegt:

In het altaar voor een onbekende god vindt Paulus een contactpunt met zijn heidense toehoorders. Paulus zegt in feite: 'Je hebt gelijk. Er is inderdaad een onbekende God die we moeten aanbidden, en ik ga je vertellen wie Hij is.' Paulus lanceert vervolgens een stoutmoedige verkondiging van het Joodse monotheïsme. De God die de wereld en alles daarin heeft gemaakt, is de Heer van hemel en aarde. Zo'n bovennatuurlijke Schepper is niet alleen in strijd met heidense afgoderij, maar ook met stoïcijns pantheïsme en epicurisch materialisme.

-William Lane Craig, "Handelingen 17," *Reasonable Faith* (2020), www.reasonablefaith.org

Laten we verder gaan:

Handelingen 17:24-25

De God Die de wereld gemaakt heeft en alles wat daarin is, Deze, Die een Heere van de hemel en van de aarde is, woont niet in tempels die met handen gemaakt zijn. Hij wordt ook door mensenhanden niet gediend alsof Hij iets nodig heeft, omdat Hij Zelf aan allen het leven, de adem en alle dingen geeft.

Hier verkondigt Paulus de Bijbelse visie op God – een bovennatuurlijke Schepper, Heer van de hemel en aarde. Hij zegt dat de ware God: "niet woont in tempels die met handen gemaakt zijn. Hij wordt ook door mensenhanden niet gediend alsof Hij iets nodig heeft."

God kan niet worden bewaard in door mensen gemaakte tempels. Dit was iets dat zelfs koning Salomo, die de Eerste Tempel in Jeruzalem bouwde, erkende (1 Koningen 8:27). Bovendien heeft de ware God, in tegenstelling tot de heidense godheden, geen „behoefte”. Hij is in niets afhankelijk van mensen. In plaats daarvan "geeft Hij Zelf aan allen het leven, de adem en alle dingen". God is de Schepper en onderhouder van het heelal.

Hoewel de uitspraken van Paulus geworteld zijn in de Hebreeuwse Geschriften, raken ze wel enkele ideeën die in de Griekse cultuur tot uitdrukking komen. Zoals Bock uitlegt:

Het idee dat een tempel de goden niet kan vasthouden, is iets wat sommige andere Grieken ook erkenden, zoals Euripides (fragment 968) het idee uitdrukt dat een huis dat is gebouwd door ambachtslieden de goddelijke vorm niet kan omsluiten.

-Darrell Bock, *Handelingen* (Grand Rapids, MI: BakerAcademic, 2007), blz. 565

Nogmaals, Paulus zoekt naar een gemeenschappelijke basis met zijn publiek waar hij dan mee verder kan gaan om van daaruit de waarheid te verkondigen.

Handelingen 17:26-27

En Hij maakte uit één bloed heel het menselijke geslacht om op heel de aardbodem te wonen; en Hij heeft de hun van tevoren toegemeten tijden bepaald, en de grenzen van hun woongebied, opdat zij de Heere zouden zoeken, of zij Hem misschien al tastend zouden mogen vinden, hoewel Hij niet ver is van ieder van ons.

Paulus blijft het idee van een bovennatuurlijke God verder uitwerken voor zijn publiek, van de schepping van het heelal naar de schepping van de mens. Hij zegt: "En Hij maakte uit één bloed heel het menselijke geslacht om op heel de aardbodem te wonen" Deze uitspraak ondergraaft de heidense ideeën over de oorsprong van de mens. Zo spreekt Isocrates, een oude Griekse redenaar, bijvoorbeeld over een mythe waarbij Atheners uit de grond van Athene voortkwamen (Isocrates, *Panegyricus* 24). Daarentegen onderwijst Paulus de Bijbelse visie dat God de hele mensheid uit één mens heeft geschapen, namelijk Adam. De uitspraak van Paulus dat God de mensen schiep om "op heel de aardbodem te wonen" haalt Genesis 1: 28 aan - dat wil zeggen, Gods scheppingsmandaat voor de mensheid om vruchtbaar te zijn en zich te vermenigvuldigen en "de aarde te vervullen". Zoals Bock schijft:

De verwijzing naar Adam is bedoeld om te laten zien dat alle mensen hun oorsprong hebben in God de Schepper.

-Darrell Bock, *Handelingen* (Grand Rapids, MI: BakerAcademic, 2007), blz. 566

Paulus gaat verder en zegt dat God de "hun van tevoren toegemeten tijden bepaald, en de grenzen van hun woongebied", wat betekent dat God op soevereine wijze de aangelegenheden van mensen en het lot van volken bepaalt. Dit stond haaks op het stoïcijnse idee dat de menselijke aangelegenheden werden beheerst door het blinde lot. God deed dit opdat alle mensen "God zouden zoeken, en Hem misschien al tastend zouden mogen vinden".

Met andere woorden, Paulus vertelt de Atheners dat ze al tastend en op hun eigen onvolmaakte manier hun weg naar God zoeken, in de hoop dat ze Hem zouden kunnen vastpakken. Gelukkig is God volgens Paulus "niet ver van een ieder van ons". Hij citeert de Griekse dichters ter ondersteuning van dit idee:

Handelingen 17:28-29

Want in Hem leven wij, bewegen wij ons en bestaan wij; zoals ook enkelen van uw dichters gezegd hebben: Want wij zijn ook van Zijn geslacht. Wij nu, die van Gods geslacht zijn, moeten niet denken dat de Godheid gelijk is aan goud, zilver of steen, een product van de kunstzinnigheid en gedachten van een mens.

Men verwachtte over het algemeen dat sprekers citaten en argumenten zouden opnemen in hun toespraken. Hier gebruikt Paulus deze citaten om zijn argument te onderbouwen dat mensen dichtbij God staan, als Zijn kinderen. Op basis hiervan concludeert hij dat God in niets lijkt op wat mensen zich voorstellen in de vergelijking met hun afgoden. William Lane Craig schrijft:

Want in tegenstelling tot het epicurische denken is God niet ver weg en verwijderd. In lijn met het stoïcijnse denken bevestigt Paulus het bestaan van God. Ter ondersteuning citeert hij Griekse dichters. Hij zegt: "in Hem leven wij, bewegen wij ons en bestaan wij" - een citaat dat misschien afkomstig is van de oude Atheense dichter Epimenides. "Zoals ook enkele van uw dichters gezegd hebben: 'Want wij zijn ook van Zijn geslacht.'" Dit citaat wordt zeker herkend als afkomstig van de stoïcijnse dichter Aratus, die heel toevallig een landgenoot was van Paulus en ook uit Tarsus kwam. Hier zien we opnieuw de retorische vaardigheid van Paulus om bruggen te bouwen naar zijn publiek, door de leer van de stoïcijnen van het goddelijke bestaan te bevestigen en hun eigen bronnen te citeren en tegelijkertijd het stoïcisme te ondermijnen door Gods bovennatuurlijkheid en soevereiniteit te bevestigen. Paulus gebruikt een laatste kans om de heidense afgodenaanbedding te veroordelen door te zeggen dat, aangezien we door God zijn geschapen, God duidelijk niet iets kan zijn dat door ons is geschapen.

-William Lane Craig, "Handelingen 17," *Reasonable Faith* (2020), www.reasonablefaith.org

Paulus gaat verder dan alleen het houden van een filosofisch pleidooi voor de ware God en tegen de afgoden. Wat hij vervolgens zegt, is controversieel. Hij verlangt bekering:

Handelingen 17:30-31

God dan verkondigt, met voorbijzien van de tijden van de onwetendheid, nu overal aan alle mensen dat zij zich moeten bekeren, en wel omdat Hij een dag vastgesteld heeft, waarop Hij de wereld rechtvaardig zal oordelen door een Man Die Hij daartoe aangesteld heeft. Daarvan heeft Hij aan allen het bewijs geleverd door Hem uit de doden te doen opstaan.

Paulus zegt dat God ooit de onwetendheid van afgodendienaars heeft getolereerd, maar nu is het oordeel nabij. God zal alle mensen verantwoordelijk houden via de "Man die Hij daartoe heeft aangesteld", Jesjoea. En allen kunnen zeker zijn van dit komende oordeel vanwege de opstanding van Jesjoea.

Keener schrijft:

Nadat hij zijn verstandhouding zoveel mogelijk heeft opgebouwd, daagt Paulus zijn toehoorders nu uit. Hoewel de Grieken wisten van de bekering tot de filosofie, was morele bekering meer een Joods begrip. Onwetendheid over God was minder verwijtbaar dan opzettelijke verdraaiingen over Hem (vgl. Handelingen 3:17), maar gezien Gods zelfopenbaring van Zijn karakter in de mensheid (17:27-28), bleef afgoderij verwijtbaar (17:29); en nu, gezien de climax en de meer volledige openbaring van Zijn doel in de historische daad van het opwekken van Jezus, werd het onvergeeflijk (17:31). Ze hebben Paulus voor een officiële hoorzitting gebracht; stoutmoedig waarschuwt Paulus hen voor het naderende oordeel tegen afgoderij (17:30–31)!

-Craig Keener, *Handelingen* (Cambridge University Press, 2020), blz. 447

Er was een gemengde reactie op de toespraak van Paulus. Sommigen spotten, maar anderen stonden ervoor open om meer te horen. Opmerkelijk is dat sommigen zich bij Paulus aansloten en gelovigen werden. Eén persoon in het bijzonder, die door Lukas wordt uitgekozen - Dionysius - was lid van de Areopagus-raad!

Handelingen 17:32-34

Toen zij nu over de opstanding van de doden hoorden, spotten sommigen daarmee. En anderen zeiden: Wij zullen u hierover nog wel eens horen. En zo is Paulus uit hun midden weggegaan. Maar sommige mannen sloten zich bij hem aan en geloofden. Onder hen waren ook Dionysius de Areopagiet, en een vrouw van wie de naam Damaris was, en anderen met hen.

Dat een lid van het hoogste aristocratische hof van de stad de boodschap van Paulus aanvaardde, was geen klein succes.

De toespraak van Paulus voor de Areopagus geeft ons enig inzicht in hoe we de waarheid effectief kunnen delen, en leert ons enkele waardevolle lessen. Wat kunnen we leren van deze passage uit de Schrift?

Wanneer we de waarheid willen delen, moeten we allereerst proberen om zoveel mogelijk een gemeenschappelijke basis te leggen. Toen Paulus in de synagogen met de andere Joden in gesprek ging, redeneerde hij met hen vanuit de Hebreeuwse Geschriften. Dat was een gemeenschappelijke grond die ze deelden van waaruit Paulus zijn zaak kon verdedigen. Maar een beroep doen op de Hebreeuwse Geschriften zou zinloos zijn geweest voor de Atheense toehoorders van Paulus, omdat ze niet in de Schrift geloofden. Paulus verwees dus naar hun eigen gebruiken en auteurs om met hen in contact te komen, terwijl hij die dingen ook gebruikte om hun opvattingen te ondermijnen.

Om een modern voorbeeld te geven van hoe we dit principe zouden kunnen toepassen, overweeg eens hoe je met een atheïst in gesprek kan gaan over het al dan niet bestaan van God. Het zou voor de atheïst niet veel betekenen om gewoon de Schrift te gaan citeren. Waarom? Omdat ze niet geloven dat de Schrift een bron van waarheid is!

Probeer dus een gemeenschappelijke basis te vinden. Misschien heeft je atheïstische vriend interesse in de wetenschap. Je zou kunnen uitleggen hoe de wetenschappelijke gegevens wijzen op het feit dat het heelal een begin heeft gehad en dat het lijkt te zijn afgesteld op het leven. Je zou gerespecteerde wetenschappers kunnen citeren, zoals Stephen Hawking, die het daarmee eens zijn. Vanuit die basis kun je stellen dat de beste verklaring voor die feiten is dat God bestaat. Of misschien maakt je atheïstische vriend zich grote zorgen over de sociale rechtvaardigheid en het bestrijden van kwaad zoals racisme. Nogmaals, je zou kunnen stellen dat de beste verklaring voor die objectieve morele waarden is dat God bestaat.

Voor meer informatie over deze argumenten voor het bestaan van God, bekijk dan onze studies: [Antwoorden aan Atheïsten: Bestaat God? - Het begin van het Heelal](#), [Antwoorden aan Atheïsten: Bestaat God? - Het ontwerp van het Heelal](#), en [Antwoorden aan Atheïsten: Bestaat God? - Het Morele Argument](#).

Ten tweede moeten we compromisloos zijn in onze verkondiging van het Evangelie. Hoewel Paulus wist dat sommigen van zijn toehoorders zijn boodschap van bekering en de opstanding van Jesjoea met spot zouden begroeten, hield hij zich niet in uit angst. Zo moeten ook wij pal gaan staan voor de waarheid. We kunnen verwachten dat sommige mensen spotten met onze overtuigingen, maar we moeten ons niet inhouden. Er kunnen sommigen zijn in de toehoorders, die de boodschap horen en tot geloof komen in de Messias vanwege ons getuigenis.

Ten slotte moeten we, zonder afbreuk te doen aan de waarheid, mededogen en genade betonen. Paulus was diep verontrust door de afgoden in Athene. En toch slaagde hij erin om contact te maken met zijn publiek, op hun niveau en hen te dienen. Zo moeten ook wij niet boos zijn op de toestand van onze gevallen wereld, zodat we liefdeloos overkomen. We moeten ernaar streven om de waarheid zo goed mogelijk en op een liefdevolle manier te verkondigen.

We hopen dat je van dit onderwijs hebt genoten. En vergeet niet om alles te onderzoeken.

Sjalom, dat Jahweh u mag zegenen in uw wandel in het volledige Woord van God.

Voor meer informatie of andere studies, verwijzen wij je naar onze website www.testeverything.net

EMAIL: Info@119ministries.com (USA); info@119ministries.nl

FACEBOOK: www.facebook.com/119Ministries; www.facebook.com/119ministriesnederland

WEBSITE: www.TestEverything.net & www.119ministries.nl

TWITTER: www.twitter.com/119Ministries# (USA)